

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. lapkričio 25 d.*

Byloje T-376/07

Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujama M. Lumma, J. Möller ir B. Klein,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą K. Gross ir B. Martenczuk,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2007 m. liepos 18 d. Komisijos sprendimą C(2007) 3226, įpareigojantį pateikti informaciją dėl dviejų valstybės pagalbos schemų pagal 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 70/2001 dėl (EB 87) ir (88) straipsnių

* Proceso kalba: vokiečių.

taikymo valstybės pagalbai mažoms ir vidutinėms įmonėms (OL L 10, p. 33; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 141),

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Vilaras, teisėjai M. Prek (pranešėjas) ir V. M. Ciucă,
posėdžio sekretorė T. Weiler, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. birželio 25 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

¹ 1998 m. gegužės 7 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 994/98 dėl (EB 87) ir (88) straipsnių taikymo kai kurioms horizontalios valstybės pagalbos rūšims (OL L 142, p. 1; 2004 m.

specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 312) (toliau – bazinis reglamentas) 3 straipsnis „Skaidrumas ir monitoringas [kontrolė]“ suformuluotas taip:

„1. Priimdama reglamentus pagal 1 straipsnį, Komisija nustato valstybėms narėms išsamias taisykles, kaip užtikrinti pagalbos, kuriai pagal tuos reglamentus netaikomas reikalavimas informuoti, monitoringą [kontrolę] ir skaidrumą. Tokias taisykles sudaro šio straipsnio 2, 3 ir 4 dalyse išdėstyti reikalavimai.

2. Valstybės narės, įgyvendindamos pagalbos sistemas [schemas], arba suteikdamos individualią, sistemai [schemai] nepriklausančią pagalbą, kuriai pagal minėtus reglamentus buvo taikoma išimtis, perduoda Komisijai informacijos apie tokias pagalbos sistemas [schemas] arba individualiai suteiktą pagalbą, kuriai netaikomos išimtis, santraukas, kad šios būtų paskelbtos *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

3. Valstybės narės registruoja ir renka visą informaciją apie bendrųjų išimčių taikymą. Jeigu Komisija turi informacijos, kuri kelia jai abejonių, ar išimtį taikyti leidžiantis reglamentas yra taikomas teisingai, valstybės narės perduoda Komisijai bet kokią informaciją, kurią Komisija mano esant būtiną įvertinti, ar pagalba atitinka tą reglamentą.

4. Mažiausiai kartą per metus valstybės narės pateikia Komisijai ataskaitą apie taikytas bendrąsias išimtis pagal Komisijos konkrečius reikalavimus, pageidautina kompiuterinėse laikmenose. Komisija sudaro galimybes visoms valstybėms narėms susipažinti su tomis ataskaitomis. 7 straipsnyje minimas Patariamasis komitetas kartą per metus patikrina ir įvertina tas ataskaitas.“

² Pagal bazinio reglamento 1 straipsnį priimto 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 70/2001 dėl (EB 87) ir (88) straipsnių taikymo valstybės pagalbai mažoms ir

vidutinėms įmonėms (OL L 10, p. 33) tuo metu galiojusios redakcijos (toliau – išimties taikymo MVĮ reglamentas) 20 konstatuojamoji dalis išdėstyta taip:

„Norint užtikrinti skaidrumą ir veiksmingą monitoringą [kontrolę] pagal [bazinio] reglamento 3 straipsnį, reikėtų nustatyti standartinę formą, kuria valstybės narės pateiktų Komisijai sutrumpintą informaciją apie tai, ar, remiantis šiuo reglamentu, yra įgyvendinama pagalbos schema, arba ne pagal schemą teikiama individuali pagalba, kad ta informacija būtų paskelbta *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*. Dėl tų pačių priežasčių reikėtų nustatyti taisyklės dėl duomenų registravimo, kurių valstybės narės turėtų laikytis rinkdamos informaciją apie pagalbą, kuriai buvo taikoma išimtis pagal šį reglamentą. Kad valstybės narės galėtų parengti metines ataskaitas, kurias jos turi teikti Komisijai, Komisija turėtų nustatyti joms konkrečius reikalavimus, ir, atsižvelgiant į plačias galimybes pasinaudoti būtinomis technologijomis, tai pat ir reikalavimą informaciją pateikti kompiuterinėje laikmenoje.“

- 3 Išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio „Skaidrumas ir monitoringas [kontrolė]“ 2 dalyje nurodyta:

„Valstybės narės renka išsamius duomenis apie pagalbos schemas, kurioms buvo taikomos išimties pagal šį reglamentą, individualiai suteiktą pagalbą pagal tas schemas bei individualią, ne pagal esamas schemas suteiktą pagalbą, kurioms buvo taikoma išimtis pagal šį reglamentą. Duomenys turi atspindėti visą informaciją, kuri reikalinga nustatyti, kad išimties taikymo sąlygos pagal šį reglamentą yra įvykdytos, taip pat informaciją, kad įmonės statusas yra maža ar vidutinė įmonė. Valstybės narės saugo duomenis apie individualiai suteiktą pagalbą 10 metų nuo pagalbos suteikimo datos, o apie pagalbos schemą – 10 metų nuo paskutinės individualios pagalbos pagal tą schemą suteikimo datos. Komisijai raštu paprašius, valstybė narė per 20 darbo dienų, arba ilgesnį prašyme nurodytą laikotarpį, pateikia Komisijai visą informaciją, kurią Komisija mano esant būtiną įvertinti, ar laikomasi visų šiuo reglamentu nustatytų sąlygų.“

Ginčo aplinkybės

- 4 2006 m. liepos 26 d. dviem laiškais Europos Bendrijų Komisija paprašė Vokietijos Federacinės Respublikos pateikti informaciją dėl atitinkamai pagalbos schemų XS 24/2002 ir XS 29/2002, norėdama patikrinti, ar jos atitinka išimties taikymo MVI reglamentą. Visų pirma ji paprašė pateikti asmenų, kurie 2005 m. pagal šias schemas gavo didesnę nei 200 000 eurų pagalbą, sąrašą bei su šiais gavėjais susijusią informaciją. Vokietijos Federacinė Respublika prašymą dėl pagalbos schemos XS 24/2002 patenkino 2006 m. rugpjūčio 24 d., o dėl pagalbos schemos XS 29/2002 – 2006 m. spalio 25 dieną.

- 5 2006 m. spalio 30 d. dviem laiškais, susijusiais atitinkamai su pagalbos schemomis XS 24/2002 ir XS 29/2002, Komisija pabrėžė, jog panašu, kad šios schemas atitinka išimties taikymo MVI reglamento nuostatas. Priminusi 2006 m. liepos 26 d. laiškuose išreikštą savo ketinimą patikrinti, ar tam tikros pagalbos priemonės atitinka minėtą reglamentą, Komisija, kalbėdama apie pagalbos schemas XS 24/2002 ir XS 29/2002, paprašė pateikti informaciją dėl penkių asmenų, kurie 2005 m. gavo didžiausią pagalbą.

- 6 Dėl pagalbos schemos XS 24/2002 laišku, kurį Komisija gavo 2006 m. lapkričio 10 d., Vokietijos Federacinė Respublika atsisakė pateikti naują informaciją apie atitinkamus projektus. 2006 m. gruodžio 21 d. Komisija vėl išsiuntė Vokietijos Federacinei Respublikai prašymą pateikti informaciją, o 2007 m. vasario 9 d. – priminimo laišką. 2007 m. balandžio 18 d. Vokietijos Federacinė Respublika patvirtino savo atsisakymą pateikti reikalaujamą informaciją.

- 7 Kadangi dėl pagalbos schemos XS 29/2002 Vokietijos Federacinė Respublika neatsakė raštu į Komisijos 2006 m. spalio 30 d. laišką, ši 2006 m. gruodžio 19 d. išsiuntė priminimo laišką. 2007 m. sausio 29 d. Vokietijos Federacinė Respublika atsisakė

pateikti reikalaujamą informaciją. Šį atsisakymą ji patvirtino 2007 m. balandžio 18 dieną.

- 8 2007 m. liepos 18 d. Komisija priėmė Sprendimą C(2007) 3226, įpareigojantį Vokietijos Federacinę Respubliką pateikti tam tikrą informaciją dėl pagalbos schemų XS 24/2002 ir XS 29/2002 (toliau – ginčijamas sprendimas).
- 9 2007 m. rugpjūčio 30 d. laišku Vokietijos Federacinė Respublika pateikė Komisijai reikalaujamą informaciją pareikšdama, kad ir toliau mano, jog ši neturi įgaliojimų nurodyti pateikti šią informaciją, neturėdama abejonių dėl išimties taikymo MVĮ reglamente įtvirtintų įsipareigojimų laikymosi.

Ginčijamas sprendimas

- 10 Ginčijamo sprendimo dalies „Bendros pastabos“ 14–25 punktuose nurodyta:

„14 Atsakydama į (2006 m. liepos 26 d.) prašymą pateikti informaciją Vokietijos Federacinė Respublika pateikė neišsamią informaciją, kuri neleidžia Komisijai įvertinti, ar nurodytos pagalbos schemos atitinka (išimties taikymo MVĮ reglamentą).

- 15 Vokietijos Federacinė Respublika atsisako pateikti informaciją dėl pagal nagrinėjamas pagalbos schemas individualiai suteiktos pagalbos, motyvuodama tuo, kad

pagal (bazinio) reglamento 3 straipsnio 3 dalį tam, kad galėtų iš valstybės narės pareikalauti informacijos, Komisija turi turėti konkrečių abejonių dėl išimties taikymo (MVI) reglamento gero taikymo.

- 16 Vokietijos valdžios institucijos teigia, kad pagal išimties taikymo (MVI) reglamento 9 straipsnio nuostatas, susijusias su kontrole ir skaidrumu, kuriose Komisijai leidžiama reikalauti visos informacijos, jos nuomone, būtinos norint įvertinti, ar laikomasi išimties taikymo sąlygų, Komisijai suteikiama kontrolės teisė yra ne bendro pobūdžio, bet šia teise ji gali naudotis tik turėdama abejonių.
- 17 Vokietijos valdžios institucijų manymu, išimties taikymo (MVI) reglamento 9 straipsnyje nesuteikiama Komisijai jokios kompetencijos, išskyrus (bazinio) reglamento 3 straipsnio 3 dalyje numatytą kompetenciją. Todėl abejonė turi būti laikoma Komisijos kontrolės įgaliojimų apribojimu.
- 18 Komisija atsakė, kad kontrolė gali būti laikoma baigta, tik kai bus iširti keli pagal pasirinktą pagalbos schemą individualiai suteiktos pagalbos atvejai.
- 19 Komisija pridūrė, jog (bazinio) reglamento 3 straipsnio 3 dalyje tik apibrėžiami būtiniausi bendrieji reikalavimai skaidrumo ir kontrolės srityse ir nenurodoma, jog Komisija turi kontrolės įgaliojimus tik tais atvejais, kai ji turi įtarimų.
- 20 Komisijos pareiga priimti normas, užtikrinančias kontrolę pagal (bazinio) reglamento 3 straipsnio 1 dalį, turi būti aiškinama atsižvelgiant į šio reglamento

10 konstatuojamąją dalį, pagal kurią „Komisija kartu su valstybėmis narėmis nuolat privalo peržiūrėti visas egzistuojančias pagalbos sistemas“, kaip to reikalaujama EB 88 straipsnio 1 dalyje.

- 21 Todėl išimties taikymo (MVĮ) reglamento 9 straipsnis negali būti laikomas prieštaraujančiu (baziniam) reglamentui.

- 22 Iš to išplaukia, kad, atsisakiusi pateikti reikalaujamą informaciją, Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė pareigos, nustatytos (išimties taikymo MVĮ) reglamento 9 straipsnyje, kuris grindžiamas (bazinio) reglamento 3 straipsniu ir EB 88 straipsnio 1 dalimi.

- 23 Reikia nurodyti, kad Teisingumo Teismas nusprendė, jog Komisija turi teisę imtis apsaugos priemonių tam, kad išsaugotų *statu quo*, nes dėl kai kurių valstybių narių praktikos (EB 87) ir (88) straipsniuose numatyta sistema gali būti iškraipoma arba apeinama.

- 24 Norint, kad nebūtų taikomas reikalavimas pranešti apie pagalbą pagal EB 88 straipsnio 3 dalį, būtina laikytis išimties taikymo (VMĮ) reglamento nuostatų, susijusių su kontrole ir skaidrumu. Todėl šiomis aplinkybėmis Komisija ne visada gali nuspręsti, ar kiekviena pagalba, kurią galima suteikti pagal šią pagalbos schemą, atitinka visas išimties taikymo (MVĮ) reglamento sąlygas, kaip to reikalauja reglamento 3 straipsnio 2 dalies a punktas.

- 25 Taigi Komisija nusprendė įpareigoti Vokietijos Federacinę Respubliką pateikti informaciją, kurios ji jau prašė vadovaudamasi išimties taikymo (MVĮ) reglamento 9 straipsniu. Reikalaujamą informaciją Komisijai privaloma pateikti per 20 dienų.“

Procesas ir šalių reikalavimai

- 11 Ši byla buvo pradėta Vokietijos Federacinės Respublikos ieškiniu, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2007 m. rugsėjo 26 dieną.
- 12 Vokietijos Federacinė Respublika Pirmosios instancijos teismo prašo:
- panaikinti ginčijamą sprendimą,
  - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.
- 13 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:
- atmesti ieškinį,
  - priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

- 14 Grįsdama savo ieškinį Vokietijos Federacinė Respublika remiasi dviem pagrindais, susijusiais atitinkamai su Komisijos kompetencijos priimti ginčijamą sprendimą nebuvimu ir principo *non venire contra factum proprium* pažeidimu.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su nurodytu Komisijos kompetencijos nebuvimu

Šalių argumentai

- 15 Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad Komisija neturi kompetencijos priimti ginčijamo sprendimo, nes išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtajame sakinyje, aiškinamame pagal bazinio reglamento 3 straipsnio 3 dalies antrąjį sakinį, jai nesuteikiami įgaliojimai prašyti pateikti informaciją dėl pagalbos schemų, kurioms taikomas išimties taikymo MVĮ reglamentas, nesant aplinkybių, galinčių sukelti abejonių dėl šio reglamento sąlygų paisymo.
- 16 Kadangi išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtasis sakiny yra netikslus, šią nuostatą reikia aiškinti atsižvelgiant į bazinio reglamento 3 straipsnio 3 dalies antrąjį sakinį. Vokietijos Federacinė Respublika pabrėžia, jog išimties taikymo

MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtajame sakinyje tik nurodyta, jog Komisija gali atitinkamos valstybės narės prašyti informacijos, kad galėtų atlikti išimties taikymo sąlygų paisymo kontrolę. Todėl atskirai skaitoma ši nuostata neleidžia išsiaiškinti, ar prašymą pateikti informaciją galima paduoti, tik jeigu yra ji pateisinanti priežastis, ar visais atvejais.

17 Tačiau Vokietijos Federacinė Respublika mano, kad pagal bazinio reglamento 3 straipsnio 3 dalies antrąjį sakinį Komisijai leidžiama prašyti, kad valstybė narė pateiktų informaciją tik tuo atveju, jei yra aplinkybių, keliančių abejonių dėl išimties taikymo reglamente nustatytų sąlygų paisymo.

18 Todėl atsižvelgiant į bazinio reglamento 3 straipsnio 3 dalies antrojo sakinio formuluotę 9 sakinio 2 dalies ketvirtajame sakinyje pripažįstama Komisijos diskrecija tik pateiktinos informacijos apimties, o ne šį prašymą pateikti informaciją pateisinančių motyvų atžvilgiu.

19 Be to, Vokietijos Federacinė Respublika, visų pirma remdamasi išimties taikymo MVĮ reglamento 20 konstatuojamąja dalimi, tvirtina, jog šio reglamento 9 straipsnio tikslas – palengvinti ne veiksmingą kontrolės vykdymą apskritai, bet veikiau veiksmingą kontrolės vykdymą bazinio reglamento 3 straipsnio prasme. Iš to ji daro išvadą, kad Komisijos kontrolės įgaliojimų apimtis turi būti vertinama atsižvelgiant tik į vienintelį tikrąjį kriterijų, nustatytą minėto reglamento 3 straipsnyje.

20 Komisija prašo atmesti šį pagrindą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 21 Pirmiausia reikia konstatuoti, jog Vokietijos Federacinės Respublikos argumentai dėl nurodyto Komisijos kompetencijos priimti ginčijamą sprendimą nubuvimo nei tiesiogiai, nei netiesiogiai nėra susiję su prieštaravimu dėl išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtojo sakinio teisėtumo, motyvuojant tuo, kad jis prieštarauja bazinio reglamento 3 straipsnio 3 dalies antrajam sakiniui, ir tai per posėdį pripažino Vokietijos Federacinė Respublika, o Pirmosios instancijos teismas užfiksavo. Taigi Vokietijos Federacinės Respublikos argumentai pagrįsti tik nurodytu išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtojo sakinio dviprasmiškumu ir dėl to būtinybe jį aiškinti atsizvelgiant į bazinį reglamentą.
- 22 Akivaizdu, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką aiškintina antrinės Bendrijos teisės akto nuostata, esant galimybei, turi būti aiškinama taip, kad neprieštarautų Sutarties nuostatoms. Be to, įgyvendinimo reglamentas, esant galimybei, turi būti aiškinamas taip, kad neprieštarautų baziniam reglamentui (1996 m. rugsėjo 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-61/94, Rink. p. I-3989, 52 punktas ir 1993 m. birželio 24 d. Sprendimo *Dr. Trepper*, C-90/92, Rink. p. I-3569, 11 punktas). Tačiau ši teismo praktika neturi būti taikoma įgyvendinimo reglamento nuostatos, kuri yra aiški ir nedviprasmiška ir kurios visiškai nereikia aiškinti, atveju.
- 23 Būtina konstatuoti, jog išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtojo sakinio formuluotė yra visiškai nedviprasmiška ir tiksli. Iš to aiškiai matyti, jog Komisija turi teisę prašyti valstybių narių pateikti visą informaciją, kuri, jos nuomone, būtina siekiant nustatyti, ar paisoma išimties taikymo MVĮ reglamento sąlygų.

- 24 Todėl iš aiškios ir nedviprasmiškos išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtojo sakinio formuluotės matyti, kad pagal šią nuostatą Komisija turi teisę bet kokiomis aplinkybėmis valstybės narės prašyti informacijos.
- 25 Šios išvados negali paneigti Vokietijos Federacinės Respublikos daroma nuoroda į išimties taikymo MVĮ reglamento 20 konstatuojamąją dalį. Iš tiesų ją skaitant nepaaiškėja jokie prieštaravimai dėl išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtojo sakinio, dėl kurio ši nuostata būtų dviprasmiška. Šiuo klausimu reikia nurodyti, jog minėtoje konstatuojamojoje dalyje nėra jokių nuorodų į aplinkybes, kurioms esant Komisija turėtų teisę prašyti valstybės narės pateikti informaciją dėl pagalbos schemos, kuriai taikoma išimtis.
- 26 Todėl iš išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtojo sakinio aiškiai matyti, pirma, kad šios nuostatos nereikia aiškinti atsižvelgiant į bazinio reglamento 3 straipsnio 3 dalies antrąjį sakinį, ir, antra, kad Komisija, priėmusi ginčijamą sprendimą, neviršijo savo įgaliojimų, kuriuos jai suteikia ši nuostata.
- 27 Taigi pirmąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti, nesant būtinybės analizuoti bazinio reglamento 3 straipsnio 3 dalies antruoju sakiniu Komisijai suteiktų įgaliojimų apimtį.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su nurodytu principo „non venire contra factum proprium“ pažeidimu

Šalių argumentai

- 28 Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad atliekant valstybės pagalbos teisės reformą Komisija paskelbė kelis pakeitimų pasiūlymus, iš kurių galima daryti išvadą, kad ji neturi įgaliojimų atlikti kontrolę be pateisinamų priežasčių.
- 29 Pirma, iš veiksmų plano valstybės pagalbos srityje, kuriuo Komisija rėmėsi savo 2006 m. liepos 26 d. laiškuose, 52 ir 54 punktų matyti, kad jo tikslas – leisti „Komisijai patikrinti pagalbos suderinamumą esant abejonei ar skundui“.
- 30 Antra, Vokietijos Federacinė Respublika remiasi bazinio reglamento pakeitimo pasiūlymu, kurio tikslas – pripažinti Komisijai galimybę atlikti netikėtą kontrolę, nesant aplinkybių, dėl kurių kiltų abejonių dėl gero reglamento taikymo. Iš to neišvengiamai išplaukia, kad tokios galimybės pozityvioji teisė nesuteikia.
- 31 Trečia, ta pati išvada turi būti daroma atsižvelgiant į 2007 m. Komisijos pateiktą bendrojo bendrosios išimties reglamento valstybės pagalbos srityje projektą (OL C 210,

p. 14). Iš tiesų Vokietijos Federacinė Respublika pabrėžia, kad Komisija nori į 9 straipsnį įterpti naują 7 dalį, kurioje būtų nurodyta, jog ji „reguliariai atliks pagalbos, apie kurią jai pranešta pagal 1 dalį, kontrolę“.

32 Vokietijos Federacinė Respublika iš to daro išvadą, kad Komisija pažeidė principą *non venire contra factum proprium*. Dublike ji pridūrė, kad Komisija, nesilaikydama šios ankstesnės pozicijos, pažeidė teisėtų lūkesčių apsaugos principą. Maža to, per posėdį ji rėmėsi Komisijos praktika atlikti kontrolę tik esant abejonei dėl išimties taikymo MVĮ reglamento sąlygų paisymo.

33 Atsakydama į Komisijos teiginį, kad principas *non venire contra factum proprium* nėra Bendrijos teisės principas, Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, jog Bendrijos teismai šiuo „principu“ rėmėsi kelis kartus. Ji taip pat priminė, jog materialiąja prasme jis artimas ne tik teisėtų lūkesčių apsaugos principui, bet ir teisinio saugumo principui.

34 Be to, Vokietijos Federacinė Respublika neigė Komisijos analizę, pagal kurią šis ieškinio pagrindas nėra pagrįstas argumentais, leidžiančiais įrodyti teisėtų lūkesčių egzistavimą.

35 Kalbėdama apie Komisijos argumentą, kad nebuvo padarytas teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimas, nes išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtasis sakinyš leidžia atlikti kontrolę neturint abejonių, Vokietijos Federacinė

Respublika priminė savo argumentus, plėtotus nagrinėjant pirmąjį pagrindą, susijusį su šiais nuostatais teiktina prasme. Iš to ji padarė išvadą, kad Komisijos praktikos pakeitimas iš tiesų yra teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimas.

³⁶ Vokietijos Federacinės Respublikos nuomone, Komisijos teiginys, kad bazinio reglamento pakeitimo projekto tikslas – tik patikslinti, jog ji turi teisę atlikti kontrolę, nepaisant jokių abejonių, neįtikina. Iš esmės ji tvirtina, kad tokio patikslinimo poreikis reiškia, jog Komisija nemano, kad bazinio reglamento 3 straipsnyje jai suteikiama galimybė atlikti tokią kontrolę.

³⁷ Galiausiai Vokietijos Federacinė Respublika iš esmės mano, kad pasekmės, kurias, Komisijos nuomone, sukelia aplinkybė, kad jos bendrosios išimties reglamento projektas grindžiamas baziniu reglamentu, paremtos klaidingu šio reglamento aiškinimu.

³⁸ Komisija prašo atmesti šį pagrindą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

³⁹ Pateikusi šį pagrindą Vokietijos Federacinė Respublika iš esmės teigia, kad pati Komisija išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtąjį sakinį aiškino

kaip jai neleidžiantį atlikti kontrolės, nesant abejonių dėl nurodytų sąlygų paisymo, ir tai atspindėjo jos sprendimuose. Todėl ji neturi teisės išsižadėti šio aiškinimo. Iš tiesų tokia išvada gali būti daroma atsižvelgiant į jos teiginius, susijusius su principo *non venire contra factum proprium* pažeidimu, ir paskui dublike – su teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu.

40 Šie argumentai neįtikina. Iš tiesų, atsižvelgiant į išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtojo sakinio aiškiai formuluotę, Vokietijos Federacinė Respublika negali pagrįsti jokios abejonės dėl tikslios Komisijos įgaliojimų pagal šią nuostatą apimtį. Taigi ji negali remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimu, siekdama apriboti pagal šią nuostatą Komisijos turimų įgaliojimų apimtį.

41 Bet kuriuo atveju įvairios Vokietijos Federacinės Respublikos nurodytos aplinkybės negalėjo sukelti teisėtų lūkesčių dėl to, kaip Komisija ketina naudotis įgaliojimais pagal išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtąjį sakinį.

42 Pirmiausia, kalbant apie per posėdį Vokietijos Federacinės Respublikos nurodytus argumentus dėl laikotarpio nuo išimties taikymo MVĮ reglamento įsigaliojimo iki prašymų pateikti informaciją, dėl kurių buvo priimtas ginčijamas sprendimas, pateikimo Komisija atlikdavo kontrolę tik esant abejonei dėl minėto reglamento sąlygų paisymo, reikia pabrėžti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką negalima teisėtai tikėtis, kad susiklosčiusi situacija, kurią Komisija, naudodamasi savo diskrecija, gali pakeisti, nesikeis (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2005 m. birželio 28 d.

Teisingumo Teismo sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 171 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

⁴³ Antra, Vokietijos Federacinė Respublika remiasi aplinkybe, kad veiksmų plano valstybės pagalbos srityje 52 punkte Komisija parašė, jog „valstybės narės turės aktyviau prižiūrėti, kad būtų visiškai paisoma išimties taikymo sąlygų ir būtų surinkta būtina informacija <...> siekiant leisti Komisijai patikrinti pagalbos suderinamumą esant abejonei ar skundai“. Tačiau pati Vokietijos Federacinė Respublika pripažįsta, kad ši ištrauka turi būti skaitoma kartu su šio plano 54 punktu, kuriame Komisija pabrėžia savo kontrolės sustiprinimą. Todėl šiuos abu punktus skaitant kartu nepaiškéja joks Komisijos noras išimties taikymo MVĮ reglamento sąlygų paisymo kontrolės įgaliojimus vykdyti tik turint abejonių.

⁴⁴ Trečia, tai, kad Komisija projekte dėl bendrosios išimties reglamento priėmimo ketino kitaip patikslinti įgaliojimus, kuriuos ji turi pagalbos, kuriai taikoma išimtis, atžvilgiu, negali turėti jokios įtakos aiškiai išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies ketvirtojo sakinio, kuris vienintelis taikomas šioje byloje, prasmei.

⁴⁵ Ketvirta, kalbant apie aplinkybę, kad Komisijos bazinio reglamento pakeitimo pasiūlymu siekiama jos įgaliojimų pagal šį reglamentą atlikti netikėtą kontrolę pripažinimo, reikia nurodyti, kad jis susijęs su bazinio reglamento 3 straipsnio 3 dalies antruoju sakiniu ir todėl į jį negali būti atsižvelgta. Iš tiesų, kadangi nebuvo pateiktas prieštaravimas dėl išimties taikymo MVĮ reglamento 9 straipsnio 2 dalies

ketvirtojo sakinio teisėtumo, ir, atsižvelgiant į jo aiškia formuluotę, 3 straipsnio 3 dalies antrojo sakinio reikšmė neturi įtakos šios bylos baigčiai.

46 Vadinas, antrąjį pagrindą ir todėl visą ieškinį reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

47 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Vokietijos Federacinė Respublika pralaimėjo bylą, ji turi padengti Komisijos bylinėjimosi išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Vokietijos Federacinė Respublika padengia bylinėjimosi išlaidas.

Vilaras

Prek

Ciucă

Paskelbta 2009 m. lapkričio 25 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.